δὲν ἀπόχτησε τῶν κόπων του τὸ τίμημα...

Σᾶς παραθέτω τὸ σκῖτσο, σκῖτσο...κακοποιοῦ.. Γιατὶ ὁ Μῆτσος ἢ Χαράλαμπος, στὴν πραγματικότητα, εἶνε ἀπείρως συμπαθέστερος.

Καὶ ἡ ἱστορία του τὸν καθιστᾶ συμπαθέστατον ἀκόμη.

Ἦταν, μοῦ εἶπανε, διευθυντὴς τοῦ Ζυθεστιατορίου, πρῶτα αὐτὸς καὶ τώρα ἔγινε γκαρσόνι, στὴν παλιὰ δουλειά του.

Ἀλήθεια-ψέμματα, δὲν ξέρω! «Σκάλες ἀνεβάζει ὁ Θεός, λέει ὁ λαός, καὶ σκάλες κατεβάζει»!

Ἀς σθέτομεν ἡμεῖς:

—Καὶ ἡ δουλειά !

***

Ὅταν τὸ πρωὶ πᾶς νὰ φύγης ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως, νομίζεις πως βρίσκεσαι σὲ μιὰ ὑπόθεσι ἐντελῶς οἰκογενειακή.

Λίγοι ἐπιβάται, πάντοτε, καὶ ὅλοι ἀναμεταξύ μας!

Ὁ δήμαρχος κ. Ἀλτὶν-Ἀλμάζης, ἐκεῖ καλὸς πράγματι δήμαρχος, δραστήριος καὶ ἀποδοτικός, μὲ τὴ στραβή του τὴ ρεμπούπλικα καὶ τὰ στριμμένα του μουστάκια, ψηλός, καμαρωτός, χωρὶς ἐπανωφόρι, πάει καὶ ἔρχεται σὰν νὰ μᾶς ἐπιθεωρῆ.

—Ἀλτὶν-Ἀλμάζης! διερωτώμεθα, τί ὄνομα εἶνε αὐτό;

Κάποιος μᾶς λύει τὴν ἀπορία.

Ὁ Ἀλτὶν-Ἀλμάζης, εἶνε ἀπὸ μιὰ καλὴ οἰκογένεια τῆς Ἀδριανουπόλεως. Εἶχε στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ἕναν πρόγονον πλούσιον καὶ κουβαρντᾶν. Μιὰ ἡμέρα, ποὺ περνοῦσεν ἑκέινος ἀπὸ κάποιον δρόμο τῆς Ἀδριανουπόλεως μ' ἕνα φίλο του, εἶδε κατὰ γῆς ἕνα χρυσὸ ναπολεόνι.

Ναπολεόνι τότε, ποὺ εἶχε τὸ κατσίκι ὁλόκληρο μονάχα μιὰ δραχμή, ἤτανε ὁλόκληρη περιουσία. Ἐκεῖνος δμως, ὄχι μονάχα δὲν ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸ πάρη, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκλώτσησε.

—Πάρτο, ἀν τὸ θές, εἶπε στὸν ἄλλο!

Καὶ ἀπὸ τότε τοὺς ἔμεινε τὸ ὄνομα «Ἀλτὶν-Ἀλμάζη», στὴ τουρκικὴ γλῶσσα ποὺ σημαίνει:

«Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κλωτσάει τὸ χρυσάφι».

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, νὰ καὶ περνάει ἀπὸ τὸ βαγόνι μας καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα τὰ βαγόνια, μιὰ νέα. Νύχια κόκκινα, ροῦχα πενιχρά, στήθη καλλιεργημένα, μάτια ὥμορφα-καὶ πονηρά, πρόσωπο βασανισμένο, μορφὴ ἐν γένει ὑποφερτή, πολκάκι ἀπὸ τσίτι κίτρινο, παπούτσια ἀπὸ τὸ καροτσάκι.

Καὶ περνάει καὶ ξαναπερνάει, σὰν κάποιον νὰ ἀναζητᾶ καὶ νὰ μὴ τὸν βρίσκη.

Ἴσως καὶ νὰ ζητάη, μήπως τὴν βρῆ αὐτή, κανείς!

Μὰ ὁ δήμαρχος τὴν βλέπει, ἀγριεύει καὶ τῆς λέει μὲ μιὰ ἀπότομη φωνή:

—Φύγε, βρέ, ἀπὸ δῶ, νὰ μὴ σὲ κλέψουν!

Καὶ τὸ κορίτσι, ὅπου φύγει-φύγει!

Τὸν κυττᾶμε, παραξενευμένοι.

—Εἶνε καλὸ κορίτσι! μᾶς λέει. Δὲν εἶνε ἀπὸ αὐτές, ποὺ νομίσατε!... Μὰ ἔχουνε μυαλὸ σήμερα τὰ κορίτσια; Γιατὶ νὰ παρεξηγῆται ἡ κοινωνία τοῦ Δεδεαγάτς;

Καὶ ἔτσι φεύγουμε ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολι, ἀποκομίζοντες ἐντυπώσεις θεωρητικὲς καὶ ὄχι...ἐμπρακτες τοιαῦτες!

Οὔτε παρεξήγησις, ἀλλὰ οὔτε καί...ἐξήγησις τῆς κοινωνίας τοῦ Δεδεαγάτς!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ὅταν ὁ Βίσμαρκ πῆγε στὴν Φραγκφούρτη ὡς πρεσβευτὴς τῆς Πρωσσίας, κάθησε σ' ἕνα σπίτι, στὸ ὁποῖο δὲν ὑπῆρχε κανένα κουδοῦνι. Φώναξε λοιπὸν τὸν σπιτονοικοκύρη του, ὁ ὁποῖος καθόταν μέσα στὸ ἴδιο σπίτι, καὶ τοῦ εἶπε:

—Πρέπει νὰ βάλετε ἕνα κουδοῦνι μέσα στὸν κοιτῶνα μου, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ φωνάζω τὸν ὑπηρέτη μου ν' ἀνεβαίνη ἐπάνω.

—Ἀλλὰ αὐτό, κύριε, δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ κάνω γιατὶ δὲν περιλαμβάνεται στοὺς ὅρους τῆς μισθώσεως! ἀποκρίθηκε αὐθαδέστατα ὁ τσιγκούνης σπιτονοικοκύρης.

Ὁ Βίσμαρκ δὲν ἐπέμενε, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ-πρωΐ, ὁ οἰκοδεσπότης ἄκουσε ἕναν πυροβολισμὸ κι' ἔτρεξε κατατρομαγμένος, στὸ διαμέρισμα τοῦ πρεσβευτοῦ, γιὰ νὰ ἰδῆ τί συνέβη. Εἶδε λοιπὸν τὸν νοικάρη του νὰ γεμίζη τὸ πιστόλι του καὶ ἔμεινε ἄναυδος.

—Τί ἔχετε, κύριε; τὸν ρώτησε τότε ὁ Βίσμαρκ. Ἀνησυχήσατε; Ἀλλὰ ἐγὼ ἀποφάσισα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ καλῶ τὸν ὑπηρέτη μου, ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ τοποθετήσετε ἕνα κουδοῦνι.

Μὴν ἀνησυχῆτε λοιπόν· Ψυχραιμία, κύριέ μου, ψυχραιμία!...

Τὸ κόλπο τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἔπιασε. Τὴν ἴδια μέρα κιόλας εἶχε στὴ διάθεσί του, ὄχι ἕνα, ἀλλὰ δυὸ κουδούνια!..

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ ἐρεφοκτονία στὴν Κίνα. Γιατὶ οἱ Κινέζοι σκότωναν τὰ πρωτότοκα παιδιά τους. Ποιοὶ ὑπῆρξαν οἱ διασημότεροι ἄνδρες τῶν αἰώνων. Ἕνας αἰωνόβιος γιατρός. Ποιὰ ἦταν ἡ δίαιτά του. Γραμματόσημα μὲ εἰκόνες ἁγίων. Τὰ θάσσανα τῶν γιατρῶν στὴν ἀρχαιότητα, κτλ. κτλ.

Τὸ ἔθιμο τῆς βρεφοκτονίας ἐπεκράτησε στὴν Κίνα ἐπὶ ὁλόκληρες χιλιετηρίδες. Ὁ ἱερὸς ὁ Κομφούιος, πρὶν ἀπὸ 2500 χρόνια, ἀπέτυχε στὶς προσπάθειές του νὰ καταπολεμήση τὸ φρικαλέο αὐτὸ ἔγκλημα. Τὸν 4ον π. Χ. αἰῶνα οἱ γονεῖς μερικῶν φυλῶν τῆς πολιτείας Σάν - Σὶ ἔτρωγαν τὸ πρῶτο τους παιδί, μόλις γεννιόταν, ἀδιάφορο ἂν ἦταν ἀγόρι ἢ κορίτσι. Οἱ τεκνοφάγοι αὐτοί, κατὰ τὸν φιλόσοφο Μῶ - Τσοῦ, εἶχαν τὴν ἀκόλουθη δικαιολογία γιὰ τὸ ἀπάνθρωπο ἔθιμό τους : «Ὅπως οἱ πρῶτοι καρποὶ ἑνὸς νέου ἐνδρου δὲν ἀξίζουν ὅσο ἐκεῖνοι ποὺ βγαίνουν κατόπιν, ἔτσι καὶ τὸ πρῶτο παιδὶ μιᾶς νέας γυναίκας εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ γεννηθῆ κακεκτικό».

* * *

Πρὸ τριάντα χρόνων, ἡ «Ἐπιθεώρησις» τοῦ Λονδίνου ὑπέβαλε στοὺς πλέον διαπρεπεῖς ἄνδρες τῆς ἐποχῆς τὸ ἐρώτημα : «Ποιοὶ ὑπῆρξαν οἱ μεγαλείτεροι ἄνδρες ὅλων τῶν αἰώνων ;» Λοιπόν, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δημοψηφίσματος αὐτοῦ ὑπῆρξε τὸ ἑξῆς :

Ὁ Σαίξπηρ ἔλαβε ψῆφους 21, ὁ Κολόμβος 16, ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ Γουτεμπέργιος καὶ ὁ Νεύτων ἀπὸ 14 ψῆφους ὁ καθένας, ὁ Δάντης 13, ὁ Δαρβίνος 12, ὁ Στέφενσον 11, ὁ Ὅμηρος, ὁ Βούδδας, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ὁ Φραγκλίνος καὶ ὁ Λίγκολν, 9 ψῆφους ἕκαστος, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Σωκράτης, ὁ Ἅγιος Παῦλος καὶ ὁ Βάτ 8 ψῆφους ἕκαστος, ὁ Κομφούκιος καὶ ὁ Καρλομάγνος 7 ψῆφους ἕκαστος.

* * *

Ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους θνητοὺς, ποὺ ἔζησαν πραγματικῶς περισσότερο ἀπὸ ἕναν αἰῶνα, ὑπῆρξε καὶ ὁ ἰδιαίτερος γιατρὸς τοῦ Τσαρου Ἀλεξάνδρου Β', Λεωνίδας Μαρσελ. Ὁ ἀκαταπόνητος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὡς τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του, διετήρησε ἀκμαῖες ὅλες του τὶς δυνάμεις, σωματικὲς καὶ πνευματικές. Ὅταν ἔφτασε σὲ ἡλικία 85 χρόνων, ἄρησε τὴν πελατεία του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τσάρο. Ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του δμως — πέθανε 102 ἐτῶν — δὲν ἔπαψε νὰ παρακολουθῆ τὶς προόδους τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης καὶ νὰ σπουδάζη μὲ τὶς ἐργασίες του στὴν ἐξέλιξί της. Ὅσο γιὰ τὴ δίαιτα, τὴν ἀσία κρατοῦσε, αὐτὴ ἦταν ἐντελῶς ἀπαιαρδιωτική γιὰ τοὺς ὑγιεινολόγους. Ὁ γιατρὸς - Μαθουσάλας κομάτων 3 ὡς 4 ὥρες τὸ ἐβδομιτετράωρο, ἔτρωγε καθημερινῶς λοιπαίνικα, ζαμπὸν καὶ χαβιάρι, ἔπινε ὅλα τὰ ποτά, καὶ κατὰ προτίμησιν βότκα, καὶ κάπνιζε ἀκαταπαύστως !...

* * *

Ξέρετε ὅτι ὑπάρχουν γραμματόσημα, ἐπάνω στὰ ὁποῖα εἶνε ζωγραφισμένες εἰκόνες ἁγίων ; Λοιπόν, στὰ 1866, ἡ Ἀγγλία ἐξέδωσε τρεῖς σειρὲς γραμματοσήμων γιὰ τὰ νησιὰ τῶν Παρθένων. Στὴ μιὰ σειρὰ παρίσταται ἡ Παναγία μόνη της, στὴν ἄλλη ἡ Παναγία μὲ τὸ Χριστὸ στὴν ἀγκαλιά της καὶ στὴν τρίτη ἡ παραβολὴ τῶν μωρῶν παρθένων ! Στὸ Βέλγιον, στὰ 1893, ὁ κληρικόφρων ὑπουργὸς Βὰν ντὲ Περεμπόνα, ὁ ὁποῖος ἐπέβαλε νομοθετικῶς τὴν Κυριακὴ ἀργία, ἐξέδωσε γραμματόσημα μὲ τὴν ἐπιγραφή : «Μὴ ἐργάζεσθε τὴν Κυριακήν». Στὴν Πορτογαλία, στὰ 1895, κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τῆς Πάδοβας, ἐξεδόθησαν πολλὲς σειρὲς γραμματοσήμων, στὰ ὁποῖα παριστάνετο ὁ Ἅγιος νὰ διδάσκη, νὰ θραματίζεται τὸν Χριστό, νὰ ἀνέρχεται πρὸς τοὺς οὐρανοὺς κλπ. Στὸ Βέλγιο, κατὰ τὴν ἔκθεσι τῶν Βριξελλῶν τοῦ 1896, τὸ τότε καθολικῶν φρονημάτων ὑπουργεῖον, ἐξέδωσε γραμματόσημα, στὰ ὁποῖα εἰκονιζόταν ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ πάνοπλος, νὰ σωστώνη ἕναν δράκοντα. Ἡ Ἀγγλία, τέλος, στὰ 1899, ἐξέδωσε γραμματόσημα γιὰ τὴ Μάλτα, στὰ ὁποῖα παριστάνετο τὸ γαυάγιο τοῦ πλοίου τὸ ὁποῖο μετέφερε τὸν Ἅγιο Παῦλο στὴ Ρώμη, γιὰ νὰ δικαστῆ !...

* * *

Ὁ ἀρχαιότερος κῶδιξ τοῦ κόσμου εἶνε χαραγμένος ἐπάνω στὴν περίφημη στήλη τοῦ Χαμμουραμπί, τὴν ὁποία ἀνεκάλυψε ὁ κ. Μόργκαν στὰ Σοῦσα, τὴν πρωτεύουσα τῆς ἀρχαίας Περσίας. Ὁ κῶδιξ αὐτὸς ὁρίζει τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ πληρώση ὁ ἄρρωστος στὸ γιατρὸ ποὺ τὸν θεράπευσε. Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ γιατροῦ καθορίζεται ἀπὸ τὴν ἀρρωστεια ποὺ γιάτρευε καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν κοινωνικὴ θέσι τοῦ ἀρρώστου. Τὸ περίεργον δμως εἶνε ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ ματιοῦ ἑνὸς εὐγενοῦς στοιχίζει φτηνότερα ἀπὸ τὴ θεραπεία τοῦ ματιοῦ ἑνὸς ἁπλοῦ ἀνθρώπου ! Αὐτὸ ἀναγράφεται στὸν κῶδικα, ἀλλὰ χωρὶς καμμιὰ ἐπεξήγησι. Γιατί, τάχα, νὰ ἔκανε αὐτὴ τὴν παράλειψη ὁ νομοθέτης, ὁ ὁποῖος εἶνε λεπτομερέστατος σὲ ἄλλα σημεῖα;

Κατὰ τὸν ἴδιο κῶδικα, ὁ γιατρὸς ποὺ θὰ κριθῆ ὡς ὑπαίτιος τοῦ θανάτου ἑνὸς δούλου, ὀφεῖλε νὰ πληρώση ὁλόκληρο τὸ ποσὸν τῆς ἀγοραίας ἀξίας τοῦ δούλου στὸν ἀφέντη του !...